

PROFESORUL D.M. PIPPIDI LA 85 DE ANI

Prin opera sa de o întindere și profunzime excepționale, ca și prin activitatea didactică de aproape o jumătate de secol, prof. D. M. Pippidi ne apare ca unul din cei mai iluștri învățați ai secolului nostru.

S-a născut la 17/30 decembrie 1905 la Craiova, unde și-a făcut studiile liceale. Din 1923, a urmat cursurile Facultății de litere a Universității din București, studiind istoria antică și filologia clasică cu Vasile Pârvan, Dimitrie Evolceanu și alți profesori; paralel, a urmat și cursurile Facultății de drept. Licențiat în litere (1927) și drept (1928), a frecventat între 1929—1931 École Pratique des Hautes Études (secția de istorie și filologie), fiind în preajma unor mari învățați, precum Jérôme Carcopino și Jules Marouzeau. Între 1931—1933 este membru al Școlii Române din Roma; aici își desăvârșește lucrarea de mai mare amploare, susținută ca teză de doctorat la Universitatea din București și publicată apoi sub titlul *Tacite et Tibère. Une contribution à l'étude du portrait dans l'historiographie latine* (Ephemeris Dacoromana, 8, 1938, p. 233—299). Consacrarea definitivă în comunitatea savanților i-au adus-o *Recherches sur le culte impérial* (Roma—București, 1939), atrăgându-i elogiile celor mai mari învățați ai timpului.

După revenirea în țară, a funcționat ca asistent la catedra de limbă greacă a Universității din Iași (1933—1937), apoi conferențiar și profesor la Facultatea de litere din București. În 1948 a fost numit profesor titular la catedra de istorie greacă și romană a Facultății de istorie din București, pe care a ilustrat-o până la pensionarea sa în 1974. În acești ani a funcționat și la Muzeul Național de Antichități, apoi la Institutul de Arheologie din București (după crearea acestuia, în 1956), ca șef al sectorului de epigrafie și coordonator al colectivului pentru publicarea colecției naționale de inscripții antice. Între 1971—1982 a funcționat ca director al Institutului de Arheologie din București.

Opera științifică a prof. D. M. Pippidi este vastă, fiind caracterizată de o inegalabilă cunoaștere a surselor antice și înțelegere profundă a

fenomenului istoric. Alături de lucrările deja amintite și altele din anii imediat următori consacrării sale (*Loetica* lui Aristotel, două ediții, 1940 și 1965; *Autour de Tibère*, București, 1944; *Formarea ideilor literare în antichitate. Schiță istorică*, București, 1944), se pot cita numeroase studii, cele mai multe grupate ulterior în volumele: *Contribuții la istoria veche a României* (două ediții, 1958 și 1968); *Epigraphische Beiträge zur Geschichte Histrias in hellenistischer und römischer Zeit* (Berlin, 1962); *Studii de istorie a religiilor antice. Texte și interpretări* (București, 1969); *I Greci nel Basso Danubio* (Milano, 1971; vezi și vol. II al sintezei *Din istoria Dobrogei*, partea a II-a: *Geți și greci la Dunărea de Jos din cele mai vechi timpuri la cucerirea romană*, București, 1965); *Variații pe teme clasice* (București, 1981); *Parerga. Écrits de philologie, d'épigraphie et d'histoire ancienne* (București—Paris, 1984), *Studii de istorie și epigrafie* (București, 1988).

Activitatea științifică a prof. D. M. Pippidi include de asemenea pe cea de editor al *Actelor* unor congrese internaționale (congresul frontierelor romane, Mamaia, 1972; congresul de studii clasice de la Madrid, 1974; congresul de epigrafie, Constanța, 1977) ori a numeroase monografii din colecția *Biblioteca de Arheologie*, ca și coordonarea noii serii a monografiei *Histria*, a lucrării colective *Dicționar de istoria veche a României (paleolitic—sec. X)* (1976) și îndeosebi a culegerii *Inscripțiile antice din Dacia și Scythia Minor* (împreună cu I. I. Russu) (prof. D. M. Pippidi este și autorul vol. I al seriei *Inscripțiile din Scythia Minor*, cuprinzând inscripțiile de la Histria și teritoriul acesteia).

Meritele științifice ale prof. D. M. Pippidi au fost încununete prin alegerea sa ca membru corespondent al Academiei Române în 1963, apoi membru titular în 1990 (în prezent este președintele secției istorice a Academiei Române), precum și: *doctor honoris causa* al Universității din Lyon (1975), membru corespondent al Academiei Regale Britanice (1973), membru al Institutului Arheologic German (1974) și al celui austriac (1975), membru asociat străin al Institutului Franței (Académie des Inscriptions et Belles-Lettres) (1975).

În încheierea acestui modest omagiu, foștii elevi și colaboratori de la Institutul de Arheologie din București doresc profesorului D. M. Pippidi la mulți ani, asigurându-l de dragostea și devotamentul lor constant.